

Mangini de geweldige partijen strak slaat, maar het experiment, of de creativiteit zo je wilt, is ver te zoeken. De écht zware metal is verdwenen en toegankelijke prog krijgt de ruimte. De genotsmomenten zijn Petrucci's zeer melodieuze gitaarsolo's die zo nu en dan hemelse doorkijkjes geven in tracks als The Looking Glass en The Bigger Picture naast zijn geweldige gitaararrangementen en -verbindingen in rocktracks als Surrender To Reason met een prachtige zangpartij. Tekenend is echter dat de instrumentale krachtpatserij van Enigma Machine niet meer zo boeit en de band van nu eigenlijk meer fascineert met de zeer toegankelijke ballad Along For The Ride. Naast acht nummers van rond de zes minuten sluit Dream Theater af met de epic Illumination Theory die maar liefst 22 minuten duurt. Uitgebalanceerde drukte en tempowisselingen zijn niet van de lucht, maar de ontroering voel je pas echt als het orkest inzet na het rustpuntje. Relatief gedragen bombast neemt je mee naar het pianoslot. Aan de ene kant glipt het avontuurlijke, grillige karakter van deze grote naam weg; aan de andere kant zijn de pakkende composities van het vorige album ook niet helemaal aanwezig en dat is jammer. En toch... de topkwaliteit staat natuurlijk buiten kijf.

Freek Wolff

EARTHLING SOCIETY

Zodiak

(4 ZERO RECORDS)

Na de prima plaat Stations Of The Ghost (2012) doet Earthling Society met Zodiak een stapje terug. Dat wil zeggen: terug in de tijd, want de muziek ontbeert moderne invloeden. Nu is 'modern' hier een ruim begrip, want ik bedoel hiermee de invloeden uit de jaren tachtig. Latere invloeden kent Earthling Society sowieso niet, want de muziek is stevig geworteld in de vroege Hawkwind en jaren zestig psychedelica. Daarmee doet de band ook een stapje terug als het om de aantrekkelijkheid van de muziek gaat zodat ik, in tegenstelling tot het vorige album, dit keer geen 'tip' kan geven. De composities zijn op zich nog steeds prima, maar we hebben dit soort krautrock gemengd met spacerock al veel vaker gehoord. Daarbij komt dat deze zes tracks geen echte uitschieter kent; alle nummers zijn weliswaar van een redelijk hoog niveau, maar ze missen hoogtepunten. Dat betekent niet dat Zodiak geen goede plaat zou zijn! Dat is zeker niet het geval, want de leden van deze sociëteit hebben nog nooit iets onder hun niveau geproduceerd. Ik had echter liever een continuering van Stations Of The Ghost gezien. Ach, zo heeft iedere recensent wel iets te zaniken. Overigens kwam Zodiak in 2012 al op vinyl uit, maar met slechts drie tracks, terwijl er op deze cd zes staan.

André de Waal

EDENBRIDGE

The Bonding

(STEAMHAMMER)

The Bonding is het achtste studioalbum van het Oostenrijkse gothicmetalkwintet Edenbridge. Gitarist Lanvall en zijn levensgezellin zangeres Sabine Edelsbacher wilden er klaarblijkelijk iets speciaals van maken, want door middel van fondswerving heeft de band het voor elkaar gekregen de kosten van het participerende orkest voorgefinancierd te krijgen. Edenbridge treedt daarmee in de voetsporen van onder meer Nightwish, Within Temptation en Epica. De klassieke invloeden, en de symfonische en melodieuze elementen zijn een krachtige combinatie gebleken en daar waar Nightwish bijna over de top gaat qua bombast, Delain en Within Temptation het meer richting pop zoeken en Epica en ReVamp meer voor metal kiezen, blijft Edenbridge trouw aan een melodieuze, symfonisch geluid. Zonder afbreuk te willen doen aan de bijdragen van het Orchestra Klangvereinigung kan ik mij toch niet aan de indruk onttrekken dat het album niet wezenlijk anders zou hebben geklonken als men bijvoorbeeld Miro Rodenberg had ingeschakeld voor de orkestraties. De diverse door piano begeleide stukjes benadrukken het lieve en zoete aspect binnen de band, evenals het feit dat The Bonding maar liefst drie ballads telt. De opening doet sterk denken aan Nightwish met Anette Olzon en het sluitstuk is een heerlijke epic van ruim vijftien minuten met veel variatie en bombast. Orkestrale stukken met koorzang worden afgewisseld met gedragen, bijna akoestische stukjes waarbij een vergelijking met Epica voor de hand ligt, terwijl ook op muzikaal gebied Rhapsody herkenbaar is en in de rustige passages zelfs Jean Michel Jarre. Erik Martensson vervult een gastrol als zanger in de titeltrack en 'onze' Robbie Valentine is als achtergrondzanger te horen en krijgt de credits voor de koorjes. The Bonding is een mooi, degelijk, prima geproduceerd en toegankelijk album. Het is zeker niet vernieuwend, maar als het zo goed klinkt hoeft dat voor mij ook niet. In dit genre zou Edenbridge meer aandacht moeten krijgen en hopelijk draagt The Bonding daartoe bij. De speciale versie bevat een fraai boekje met als bonus het gehele album instrumentaal.

Menno von Brucken Fock

GERT EMMENS

The Day After

(GROOVE UNLIMITED)

Na zijn geslaagde prog-cd Memories (iO113)

keert Gert Emmens op The Day After terug naar de elektronische muziek. Op dit album vertelt Emmens muzikaal het verhaal van een vrouw die gelukkig is, maar wordt verlaten door haar geliefde die een gedicht in het Spaans achterlaat. Dit gedicht wordt door Natxo Asenjo Fernandez voorgedragen in het nummer Silencio Eterno (Eternal Silence). Emmens staat bekend om zijn mix van traditionele elektronische muziek van de Berlijnse School en mooie melodieën. Dat onderscheidt hem van veel collega's in het genre die vaak óf Berlijnse School óf melodieuze muziek maken. Om die reden krijgt Emmens vaak een eigen stijl toebedeeld en daarin kan ik me wel vinden. Misschien heeft zijn avontuur met Memories zijn weerslag gehad op The Day After, want persoonlijk vind ik dat deze cd wat progressiever klinkt dan zijn eerdere albums. Zo zijn er binnen de nummers geregeld veranderingen te horen in ritme, sfeer en structuur, iets wat typerend is voor prog en klassieke muziek. Waking Up opent de cd lekker sfeerful, waarna melodieuze sequences volgen met een sterk solerende Gert Emmens. Gelukkig zijn er nog musici in deze muziekstijl die een knappe solo kunnen spelen. In het eerste deel van Cry It Out klinken de drums lekker zwaar. Later horen we de fraaie stem van Maztumi ofwel de Duitse artieste Kathrin Manz, die ook in Silencio Eterno zingt. De mix van melodieuze sequencerlijnen en 'antieke' elektronische drumklanken, die veel op die van Jean Michel Jarre vroege albums lijken, is bijzonder sterk. Searching For Answers heeft een licht jazzy onderton, een muziekstijl waarmee Emmens ooit is begonnen. Ik denk dat in Contemplation alle genoemde ingrediënten op de beste manier samen komen; zeer knap gedaan! De cd sluit af met de donkere klanken in How To Move On From Here. The Day After is opnieuw een meesterwerkje, zoals eigenlijk alleen Gert Emmens die kan maken. Respect...

Paul Rijkens

ANTOINE FAFARD

Occultus Tramitis

(UNICORN DIGITAL)

Toen Spaced Out (SO) in 2000 met een verbluffend jazzrockalbum debuteerde, was het al duidelijk dat bandleider en superbassist Antoine Fafard zich met de groten van het genre kon meten. Voor Occultus Tramitis, na Solus Operandi zijn tweede soloplaat, hebben dan ook talrijke topmusici zich meer dan bereid verklaard om de speciaal voor hen geschreven partijen in te spelen. Van deze uitverkorenen maakt Jerry Goodman op kwalitatief en kwantitatief gebied de

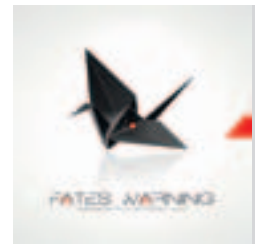
meeste indruk. Zijn zwierige doch virtuoze vioolpartijen doen in meer dan de helft van de elf composities meer dan eens terug verlangen naar bijvoorbeeld zijn prachtige progressieve jazzrock live-cd It's Alive. Op solistisch gebied vallen de bijdragen van gitaristen Scott Henderson en de van Alain Caron bekende Jerry De Villiers Jr. eveneens op door het mooi samengaan van techniek en melodie. Datzelfde geldt voor de twee strakke saxofoonpartijen. Voor zijn debuut had de Canadees al Dave Weckl ingehuurd; op de nieuwe plaat krijgt deze geweldenaar gezelschap van een drummers dreamteam, bestaande uit onder anderen Gavin Harrison, Simon Phillips, Chad Wackerman, Terry Bozzio en zijn oude SO-maatje Martin Maheux. Fafard zelf laat zich natuurlijk ook niet onbetuigd, waarbij hij naast de fretloze en gefrette bas eveneens akoestische en elektrische gitaren hanteert. Daarnaast zorgt hij samen met zijn twee basleraren in Tree O voor een knallende reünie. Fafard heeft voor zijn solocarrière de powerjazzrock van SO grotendeels losgelaten en heeft zich meer op pure, intelligent gestructureerde jazzrock gericht. Omdat alle muzikanten daarbij hun eigen stijl konden etaleren, heeft dit tot een afwisselende maar toch coherente plaat geleid. Liefhebbers van SO kunnen echter ook hun hart ophalen in het aanvankelijk voor die band geschreven, maar opnieuw gearrangeerde Funkevil en in Prelude No. 2 in C Minor van Bach, de gebruikelijke bewerking van een klassiek stuk voor solobas.

René Yedema

FATES WARNING

Darkness In A Different Light

(INSIDE OUT)

Na een lange pauze van negen jaar is Fates Warning weer terug met een volwaardig studioalbum. Sterker nog: de speciale versie bevat nog een tweede cd met ruim tweeëntwintig minuten live bonusmateriaal. Nu de heren Matheos, Alder, Aresti, Vera en nieuwkomer drummer Jarzombek alle keyboards hebben uitgebannen, kun je je afvragen in hoeverre Darkness In A Different Light nog onder prog(metal) valt. Ik ben geneigd om het vernuftige hogeschoolmetal te noemen, maar de echt progressieve elementen zijn spaarzaam. In de studio redt Ray Alder zich nog heel aardig, maar zijn stem is heser geworden met een duidelijk beperkter bereik. Toch is het geluid weer herkenbaar Fates Warning oude stijl, zij het wat minder heavy en agressief. Veel gitaarsolo's kun je verwachten, maar de nodige rustpuntjes zijn her en der ook te vinden, zoals het akoes-